

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ В. Н. КАРАЗІНА
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНИХ МОВ
КАФЕДРА АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ
КВНЗ «ХАРКІВСЬКА АКАДЕМІЯ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ»

«СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ:
ШЛЯХИ ІНТЕГРАЦІЇ ШКОЛИ ТА ВНЗ»

Матеріали V Міжнародної конференції

Харків, 17 квітня 2015 року

Харків – 2015

Складними для сприймання є логічна інтонація, яка членує фрази на закінчені смислові відрізки, та логічний наголос, що несе основне смислове навантаження.

Для розвитку у студентів уміння аудіювання та подолання вищезазначених труднощів слід застосовувати умовно-комунікативні та комунікативно-рецептивні вправи [3, с. 14-18]. Умовно-комунікативні вправи включають такі види вправ: аудіювання повідомлень, запитань, розпоряджень на понадфразовому рівні; комунікативно-рецептивні: вправи на аудіювання текстів з метою одержання інформації. Розглянемо приклад системи комунікативних вправ. 1) Прослухайте текст і запропонуйте логічний варіант його завершення. Студенти пропонують свої варіанти закінчення тексту, після чого викладач знайомить їх з авторським варіантом та визначається, чия розповідь найбільш відповідає авторському варіанту. 2) Передайте зміст прослуханого тексту 8-10 реченнями. 3) Перекажіть текст від імені головного героя. 4) Придумайте заголовок до вашого тексту, поясніть, чому саме так ви назвали свою розповідь.

Таким чином, формування і розвиток аудитивних навичок у студентів, які вивчають англійську мову, є одним із найважливіших завдань сучасної методики викладання іноземної мови.

Література:

1. Азимов Э.Г., Щукин А.Н. Словарь методических терминов (теория и практика преподавания языков) / Э. Г. Азимов, А. Н. Щукин. – СПб. : Златоуст, 2002. – 472 с. 2. Ветехов О.М. Наслухатися іноземної мови / О. М. Ветехов // Іноземні мови в навчальних закладах. – 2005. – № 1. – С. 7є4-82. 3. Міхіна А.Е. Теорія і методика навчання аудіювання : автореф. / А. Е. Міхіна. – К., 2009. – 32 с.

АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ МОДЕРНІЗАЦІЇ ІНШОМОВНОЇ ОСВІТИ **Кузнецова О.Ю. (Харків)**

Взаємопов'язані процеси глобалізації та модернізації формують суцільно нове соціальне середовище, що вимагає змін у навчанні мов на всіх освітніх рівнях: як шкільної (початкової та середньої), так і вищої освіти.

Сфері освіти поки що не вдається повною мірою реалізувати важливий ресурс визнання цінності мовного розмаїття і культур. Представників інших мов і культур часто сприймають як певну «загрозу» мовній і культурній «чистоті».

Утім роль мови змінюється і на рівні суспільства, і на рівні економіки. Перехід від індустріальної економіки до економіки знань провокує зміни у робочому середовищі. За попередньої моделі умови праці не передбачали спілкування на робочому місці. У межах економіки знань акценти змінюються. В основі робочого процесу постають робота у команді і навчання шляхом виконання певних дій. Спілкування і обговорення набувають пріоритетного значення на робочому місці.

У межах індустріального суспільства зв'язки у сфері праці та самоідентифікація особи формувались переважно за традицією, соціальна диференціація визначалась класовим характером, розподілом праці за статевою ознакою, статусом підприємства (державний, приватний) тощо. У межах рефлексивної чи сучасної модерності, класова культура і свідомість, гендерні та сімейні ролі розмиваються. «Детрадиціоналізація» (detraditionalisation)

супроводжується індивідуалізацією. Класові умовності та інші традиційні ознаки замінюються індивідуальною траєкторією соціальної мобільності.

Відповідно, з одного боку, традиційні методи і засоби навчання й вивчення мов виявляються неефективними, з іншого, – освітній системі не вдається адекватно реагувати на потреби різних інститутів і забезпечувати ефективний навчальний процес для засвоєння мов і практикування у їх використанні.

Фактично впродовж ХХ ст. навчання іноземних мов, поширене і сьогодні у європейських та вітчизняних навчальних закладах, переважно передбачало вивчення іноземної мови як навчального предмета без можливості практичного використання мови у ситуаціях реального спілкування. Навчання мов відбувалось з огляду на нормативні дані за певними стандартами. Однак процеси швидких технологічних, соціальних та культурних змін виявили неефективність такого навчання і зумовлюють трансформації, що акцентують можливості використання і розвитку комунікативних умінь молоді, що є необхідною умовою ефективного спілкування й існування у сучасному глобалізованому світі.

Дослідники вважають, що першочерговим у володінні мовами стає не правильність, а досягнення взаєморозуміння, що дозволяє їм констатувати, що існуючі навчальні ресурси не відповідають потребам, не навчають використання мов у контексті реального життя.

У межах концепції Європейського Союзу «Навчання впродовж життя» було здійснено проект (EUNOM) з метою розробити модель, яка дозволила б переглянути зв'язки між вищою та іншими рівнями освіти, стати дієвою ланкою, що узгоджує потреби суспільства та мовного розмаїття. Європейські дослідники вважають, що пріоритетними сферами можливих змін в іншомовній освіті є 5 ключових напрямів: 1) нова парадигма підготовки вчителів мов; 2) вища освіта і дослідження проблеми мультилінгвізму; 3) управління у мультилінгвальному і багатоетнічному суспільстві; 4) мультилінгвізм в економіці знань: ринки праці і корпоративна відповідальність; 5) інформаційна технологія, електронне навчання і мови.

ВИДЫ ПИСЬМЕННЫХ ЗАДАНИЙ ДЛЯ ОБУЧЕНИЯ ЛЕКСИКЕ СТУДЕНТОВ СТАРШИХ КУРСОВ ЯЗЫКОВЫХ И НЕЯЗЫКОВЫХ ВУЗОВ **Кузьмина В.С., Иванига А.В. (Харьков)**

Согласно современным нормативным документам об образовании выпускник вуза в наши дни должен не только уметь говорить на иностранном языке, но и уметь читать и писать, т.е. владеть всеми видами речевой деятельности без исключения. По окончании обучения в вузе уровень развития коммуникативной компетенции в области письменной речи должен характеризоваться высокой степенью самостоятельности и активности учащихся. Для достижения этой цели необходимо регулярно развивать навыки письменной речи с помощью различных видов упражнений и заданий, основным и наиболее традиционным из которых является диктант.

Диктант – одна из старейших форм контроля, которая используется уже более 100 лет. В отечественной методике диктант, в основном, применяется в качестве проверки письменных навыков учащихся, тогда как во многих странах